

на З. Стоянова, за да образуватъ едно цѣлостно невѣжество, едно странно „психическо прѣчупване“ настъпило у поета ¹⁾. Ботйовъ пишеше (16. мартъ 1875): „Отъ оние, на които девизътъ е „азбуката“, т. е. по-вѣрно парата, не може да се очаква нищо“. Но да анализирашъ фактитъ, да търсишъ въ тѣхъ логиката, защото само въ тѣхъ се крие смисълътъ на явленията — това е единъ „психически процесъ“, който е непознатъ на нашитъ писатели. „При все това, откъсна г. Д. Т. Страшимировъ, голѣма честъ прави на писателското перо на Заимова тоя похватъ, дѣто той се опитва да базира свадата между двамата дѣятели (между Л. Каравеловъ и Хр. Ботйовъ, въпросъ, по който става дума въ втората частъ на тая книга, р.) върху промѣната, която по онова врѣме се извършила въ душата на Ботйова“ ²⁾. По силата на тая душевна промѣна, Ботйовъ уловилъ пжтяна всички благоразумни филистери: „Ботйовъ трѣбва да засѣдне на едно мѣсто, да се погрижи за себе си и за своитъ домашни, както прилича на единъ мжжъ... Той трѣбва да се здобие съ сръдства за сжществуване, защото който нѣма пари, нѣма право да мисли и да дѣйствува, той не е сила. Всичко това е гласътъ на живота — гласъ, който расте въ него отъ день на день все по-силно. Лесингъ бѣше казалъ: като чукнатъ трийсетътъ години, врѣме е човѣкъ да помисли и за джеба си“ ³⁾.

¹⁾ Мсб. I. 228-9. „Притисантъ отъ нѣмането сръдства, (Ботйовъ) рѣшава да се ожени за пари, както се и ожени прѣзъ 1875. година за Венета, като имаше прѣдъ видъ, че тя ще наслѣди 60.000 златни франка отъ вуйка си, владиката Панаретъ“ (Мсб. I. стр. 231.) — ехидно като въ официаленъ протоколъ пише г. Ст. Заимовъ. Ами ако „владиката“ не „умрѣ“ сжщия день, когато се жени Ботйовъ, както и не умрѣ, какво ще стане съ привлекателнитъ „60.000 франка“?

²⁾ Христо Ботйовъ като поетъ и журналистъ, стр. 165-166.

³⁾ Пакъ тамъ, стр. 156 и 157. Лесингъ бѣше непримиримъ, както и Ботйовъ. Интересно е да знаемъ дѣ и кога ерманс-